

at overskue konsekvenserne af et samtykke, og reglerne medvirker endvidere til at forhindre en mere generel dataoverførsel fra registrerne til den private sektor via samtykke. Hertil knytter sig endvidere bestemmelsen i *stk. 3*, hvorefter samtykke bortfalder senest efter 1 års forløb.

Justitsministeriet har ikke fundet det påkrævet at medtage den af registerudvalget foreslåede bestemmelse i § 16, *stk. 3, 2. pkt.*, i betænkningssudkastet om, at der skal kunne fastsættes regler om, at samtykke i særlige tilfælde bevarer sin gyldighed ud over 1-årsperioden. Reglen er, jfr. afsnit 7.6.1 (side 182 f.) i betænkningen, begrundet i forholdene inden for bl. a. livsforsikringsbranchen i relation til undersøgelser af helbredsoplysninger, når forsikringsbegivenheden er indtrådt.

Efter justitsministeriets opfattelse er der næppe afgørende behov for en sådan bestemmelse, idet den afdødes nærtstående pårørende her i almindelighed vil kunne meddele samtykke på den afdødes vegne. I øvrigt må forholdet bedømmes med udgangspunkt i bestemmelsen i lovforslagets § 18.

Til § 16.

Efter *1. pkt.* kan oplysninger om bestemte personer videregives til private virksomheder m. v., der i henhold til lov eller aftale medvirker ved løsning af vedkommende myndigheds opgaver. Efter § 15 er det som nævnt ovenfor udgangspunktet, at oplysningerne ikke må videregives til private. Heraf følger på den anden side også, at der er behov for at fastsætte regler, der sikrer, at et etableret samvirke mellem private virksomheder og offentlige myndigheder ikke udelukkes for fremtiden. Bestemmelsen giver adgang til at videregive oplysninger til private virksomheder, der i henhold til lov eller aftale medvirker ved løsning af vedkommende myndigheds opgave. F. eks. kan arbejdsgivere, der som indehøldelsespligtige efter kildeskatteloven medvirker ved opkrævning af kildeskat, få oplysninger fra skattedirektoratet.

Overladelse af det offentliges edb-opgaver til behandling i et servicebureau, f. eks. Datacentrølen eller Kommunedata, er ikke videregivelse i lovens forstand. I hvilket omfang, en sådan overladelse må ske, fastsættes i de forskrifter, der skal gælde for registeret. Et edb-servicebureau, der får overladt oplysninger til behandling, vil være omfattet af § 18 i forslaget til lov om private registre m. v., der er fremsat samtidig hermed. Efter denne bestemmelse må servicebureauet ikke uden tilladelse fra den pågældende myndighed anvende de modtagne oplysninger i andet øjemed end til udførelsen af den opgave, aftalen vedrører. De ansatte i servicebu-

reauet vil være omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 152, *stk. 4*, om straf for videregivelse af sådanne oplysninger uden tilladelse, samt bestemmelsen i dette forslags § 28, *stk. 2*, om straf for overtrædelse af de sikkerhedsforskrifter, der er fastsat for det pågældende register.

Fælles for de nævnte tilfælde gælder herefter, jfr. *2. pkt.*, at der kun må videregives oplysninger, der er nødvendige i den modtagende virksomheds arbejde for det offentlige, og oplysningerne må ikke benyttes til andre formål end fastsat af vedkommende myndighed. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes, jfr. forslagets § 28, *stk. 1, nr. 1*.

Til § 17.

Reglerne om videregivelse af oplysninger fra sygehusregistre og andre patientregistre bygger navnlig på to grundsynspunkter. På den ene side hører *helbredsoplysninger* til den gruppe rent personlige oplysninger, som de registrerede kan kræve omgærdet med den størst mulige sikkerhed. På den anden side er der et særligt behov for, at netop disse oplysninger hurtigt kan udnyttes. Det vil f. eks. være tilfældet i en behandlingssituation, hvor videregivelsen typisk sker i den registreredes (patientens) egen interesse. Endvidere er det samfundsmæssigt overordentligt værdifuldt at kunne udnytte oplysningerne i forskningssøjemed eller til planlægning. Derfor indeholder § 17 en række regler, der nærmere regulerer patientregistrernes anvendelse. Indenrigsministeriet har udtalt, at bestemmelsen svarer til, hvad der må anses for gældende for anvendelsen af registre i dag.

Efter *stk. 1* kan fra sygehusregistre og andre patient- eller sygdomsregistre videregives oplysninger om en bestemt person til en læge eller tandlæge, som har den pågældende person i behandling. Bestemmelsen stadfæster den gældende ordning, hvorefter den praktiserende læge får meddelelse fra sygehuset om behandlingen i form af et lægebrev, der oplyser om den registreredes sygehistorie og behandlingen (epikrise). Endvidere hjemler reglen, at den behandlende læge kan få alle relevante oplysninger om eventuelle tidligere registrerede sygdomme og behandlinger. Også dette svarer til gældende praksis. Det er dog ikke enhver privat sygdomsbehandling, der er omfattet af bestemmelsen, idet det er en betingelse, at behandlingen forestås af en læge eller tandlæge, der efter den herom gældende lovgivning har tavshedspligt. En privat psykologklinik vil således ikke efter denne bestemmelse kunne få udleveret oplysninger fra et sygehusregister.

Efter *stk. 1, 2. pkt.*, kan videregivelse også ske,